

London Philharmonic Orchestra 2

Leonidas Kavakos / Vladimir Jurowski

DILLUNS, 5 D'OCTUBRE DE 2015 – 20.30 h

Sala de Concerts

Leonidas Kavakos, violí

Miah Persson, soprano

Dietrich Henschel, baríton

Orfeó Català (Josep Vila i Casañas, director)

Cor de Cambra del Palau de la Música Catalana

(Josep Vila i Casañas, director)

London Philharmonic Orchestra

Vladimir Jurowski, director

I

Jean Sibelius (1865-1957)

Concert per a violí i orquestra en Re major, op. 47

40'

Allegro moderato

Adagio di molto

Finale (Allegro ma non tanto)

II

Johannes Brahms (1803-1869)

Ein deutsches Requiem, op. 45 (Un rèquiem alemany)

70'

1. *Selig sind, die da Leid tragen* (cor)

(Benaürats els qui ploren)

2. *Denn alles Fleisch es ist wie Gras* (cor)

(Que tota la carn és com el fenc)

3. *Herr, lehre doch mich* (baríton i cor)

(Oh! Feu-me, Senyor, que conegui)

4. *Wie lieblich sind deine Wohnungen* (cor)

(La vostra casa com és plaent)

5. *Ihr habt nun Traurigkeit* (soprano)

(Tots vosaltres ploreu)

6. *Denn wir haben hie keine bleibende Statt* (cor)

(No tenim aquí la ciutat permanent)

Siehe, ich sage euch ein Geheimnis (baríton)

(Ara us diré el més gran misteri)

7. *Selig sind die Toten, die in dem Herrn sterben* (cor)

(Benaürats els morts que en el Senyor reposen)

Tots sou part del Palau

Mecenes Protectors

Media Partners

Col·laboradors

Aena — Aenor — Almirall, S.A. — Armand Basi — Autoritat Portuària de Barcelona — Bagués-Masriera Joiers — Coca-Cola — Col·legi d'Enginyers de Camins, Canals i Ports — Col·legi d'Enginyers Graduats i Enginyers Tècnics Industrials de Barcelona — Col·legi de Farmacèutics de Barcelona — Deloitte — Esteve — Fluidra, S.A. — Fundació Castell de Peralada — Fundació Metalquímia — Hoteles Catalonia — La Fageda — Loteria de Catalunya — Memora — Quadis — Roca Junyent, S.L.P. — Saba Infraestructures, S.A. — Serunion — Vesta Rehabilitación

Amics Benefactors

Ascensores Jordà, S.A. — Clos Interiors, S.L. — Dalkia Catalunya, S.A. — Eurofirms ETT S.L.U. — Fundació Antoni Serra Santamans — Horaci Miras Giner — Teatre Romea

Gràcies!

Mecenes d'Honor

Comentari

El temps juga a favor del compositor finlandès Jean Sibelius (Tavastehus, 1865-Järvenpää, 1957). Qualificat en vida com a simple epígon postromàntic i menyspreat per les avantguardes, la seva figura adquireix avui la dimensió d'un solitari gegant de la música que va influir en l'evolució del llenguatge simfònic del seu temps. El *Concert per a violí en Re menor, op. 47* és, en aquest sentit, una obra mestra. Sibelius, que en la seva joventut va somiar de convertir-se en un violinista virtuós –va renunciar a la idea en ser rebutjat en una audició de l'Orquestra Filharmònica de Viena el 1891–, va acabar el 1903 la primera versió de la partitura, que fou estrenada a Hèlsinki per Viktor Nováček. Poc satisfet, va reescriure l'obra, tot suprimint-hi ornaments que entorpien la realització d'una estructura coherent, fins a adquirir la forma definitiva el 1905, amb l'estrena a càrrec de Karl Halir i l'Orquestra Filharmònica de Berlín, sota la batuta de Richard Strauss.

En el primer moviment Sibelius emprà la forma sonata amb molta llibertat i flexibilitat. Només cal escoltar l'inici de l'"Allegro moderato", en un ambient màgic, irreal, amb un primer tema que atrapa l'interès de l'oïdor amb un refinament i un mestratge admirables. Les atmosferes, molt més càlides del que suggereix la tòpica imatge de fredor associada al compositor, i els contrastos juguen un paper decisiu en aquest concert, que exigeix un particular sentit del color i el detall al director d'orquestra per donar relleu al violí solista, enfrontat als continus reptes d'una escriptura de dificultat endimoniada que exigeix una perfecció extrema. Tot el concert respira un lirisme exaltat que necessita l'absoluta complicitat orquestral, tant en la noblesa i eloqüència desplegada en el moviment lent, un "Adagio di molto" de gran inspiració melòdica, com en la força del final, "Allegro ma non tanto", d'un vigor rítmic i una brillantor irresistibles.

Un altre gegant de la música del seu temps va ser el compositor alemany Johannes Brahms (Hamburg, 1833-Viena, 1897). La seva producció coral és admirable i entre aquesta adquireix especial importància *Ein deutsches Requiem, op. 45*. Des de l'inici de la composició, el 1856, arran de la mort del seu gran amic Robert Schumann, fins a l'estrena de la versió definitiva el febrer de 1869 a Leipzig, sota la direcció de Carl Reinecke, Brahms va treballar catorze anys en una partitura que es va veure afectada per una altra gran pèrdua, la mort de la seva mare el 1865.

L'estrena, en l'estructura primitiva en sis parts, va tenir lloc el Divendres Sant de 1866 a Baden-Baden, dirigida pel mateix compositor i amb l'actuació com a solista del seu bon amic el baríton Julius Stockhausen. Per consell del seu mestre Eduard Marxsen va intercalar un nou moviment, el cinquè, en la redacció definitiva, amb un emotiu solo de soprano en memòria de la seva mare.

El títol complet de l'obra –*Un rèquiem alemany sobre textos de la Sagrada Escripura*– ens situa fora de la tradició de la missa llatina de difunts. Brahms va triar els textos, extrets de la Bíblia, per donar forma a una obra de concert que busca consol a través de la meditació serena sobre la mort, lluny del clima de tensió i angoixa del *Dies Irae* catòlic.

La vocació germànica de l'obra enllaça amb la tradició luterana i el gènere de les cantates fúnebres barroques de Heinrich Schütz (*Musikalischen Exequien*) i Johann Sebastian Bach (*Actus tragicus, BWV 106*) i encaixa amb el

format de l'oratori romàntic. Alguns estudiosos recorden que el compositor hamburguès va considerar la possibilitat de canviar l'adjectiu "alemany" per "humà", a fi de reflectir la seva força espiritual més enllà de creences religioses.

Sent l'obra més extensa del seu catàleg, hi ha un equilibri natural en l'estructura en set moviments, d'una atractiva simetria a l'entorn del quart moviment. Com sempre en Brahms, l'adequació perfecta de la música al text està realçada per un especial sentit del color i la dinàmica orquestral. Tota la partitura està plena de detalls en l'escriptura per a cor i orquestra d'una extraordinària bellesa i perfecció. De l'austeritat del primer moviment –l'absència de violins, clarinets i trompetes atorga relleu a la delicada escriptura coral, molt schubertiana–, a l'atmosfera tràgica del segon moviment.

Els moviments tercer i sisè, amb la veu del baríton com a solista, es tanquen amb sengles fugues, admirables per la complexa escriptura, que mostren la saviesa de Brahms en la ciència i l'art del contrapunt. La varietat d'atmosferes és una font de sorpreses, des de les arrels populars, a ritme de *ländler*, que canten les belleses del paradís en el quart temps, al clima de pau espiritual del lied confiat a la soprano, en exquisit diàleg amb les fustes, especialment l'oboè. La tensió aflora en l'inici del sisè moviment, en el qual Brahms reflecteix la inquietud, els dubtes de l'ésser humà davant el fet de la mort. I no en va l'últim moviment, com el primer, finalitza amb la mateixa música i les mateixes paraules, que atorguen unitat espiritual a la seva reflexió serena i emocionant sobre l'existència humana.

Javier Pérez Senz és periodista i crític musical

Discografia

J. Sibelius:

Concert per a violí i orquestra, op. 47

Orquestra Simfònica Lahti. Leonidas Kavakos, violí. Ösmo Vänska, director (versió original). Bis.

Orquestra Filharmònica de Londres. Jascha Heifetz, violí. Thomas Beecham, director. Emi.

Orquestra Simfònica de Chicago. Maksim Vengerov, violí. Daniel Barenboim, director. Teldec.

Staatskapelle Dresden. Anne-Sophie Mutter, violí. André Previn, director. Deutsche Grammophon.

Orquestra Filharmònica de Berlín. Sarah Chang, violí. Mariss Jansons, director. Emi.

Orquestra Simfònica de Boston. Viktoria Mullova, violí. Seiji Ozawa, director. Philips.

J. Brahms:

Ein deutsches Requiem, op. 45

Irmgard Seefried, soprano. George London, baix. Cor de Westminster.

Orquestra Filharmònica de Nova York. Bruno Walter, director. Sony.

Elisabeth Schwarzkopf, soprano. Dietrich Fischer-Dieskau, baríton. Cor i Orquestra Philharmonia. Otto Klemperer, director. Emi.

Edith Mathis, soprano. Wolfgang Brendel, baríton. Cor i Orquestra Simfònica de la Ràdio de Baviera. Rafael Kubelik, director. Audite.

Arleen Augér, soprano. Franz Gerihsen, baríton. Cor i Orquestra de la Filharmònica de Munic. Sergiu Celibidache, director. Emi.

Gundula Janowitz, soprano. Eberhard Waechter, baríton. Wiener Singverein. Orquestra Filharmònica de Berlín. Herbert von Karajan, director. Deutsche Grammophon.

Barbara Bonney, soprano. Andreas Schmidt, baríton. Cor de l'Òpera de Viena. Orquestra Filharmònica de Viena. Carlo Maria Giulini, director. Deutsche Grammophon.

Catherine Margiono, soprano. Rodney Gilfry, baríton. Cor Monteverdi. Orchestre Révolutionnaire et Romantique. John Eliot Gardiner, director. Philips.

Kiri Te Kanawa, soprano. Bernd Weikl, baríton. Cor i Orquestra Simfònica de Chicago. Georg Solti, director. Decca.

Selecció a càrrec de **Javier Pérez Senz**, periodista i crític musical

Textos

Johannes Brahms

Ein deutsches Requiem, op. 45

I

Selig sind, die da Leid tragen, denn sie sollen getröstet werden.

Die mit Tränen säen, werden mit Freuden ernten.

Sie gehen hin und weinen und tragen edlen Samen, und kommen mit Freuden und bringen ihre Garben.

Mattäus 5, 4; Psalm 125, 5 und 6

II

Demn alles Fleisch, es ist wie Gras, und alle Herrlichkeit des Menschen wie des Grases Blumen. Das Gras ist verdorret und die Blume abgefallen.

So seid nun geduldig, liebe Brüder, bis auf die Zukunft des Herrn. Siehe, ein Ackermann wartet auf die köstliche Frucht der Erde und ist geduldig darüber, bis er empfahe den Morgenregen und Abendregen.

Aber des Herrn Wort bleibet in Ewigkeit. Die Erlöseten des Herrn werden wieder kommen, und gen Zion kommen mit Jauchzen; ewige Freude wird über ihrem Haupte sein; Freude und Wonne werden sie ergreifen und Schmerz und Seufzen wird weg müssen.

1. Petrus 1, 24; Jakobus 5, 7; 1. Petrus 1, 24 und 25; Jesaja 35, 10

III

Herr, lehre doch mich, dass ein Ende mit mir haben muss, und mein Leben ein Ziel hat, und ich davon muss.

Siehe, meine Tage sind einer Hand breit vor dir, und mein Leben ist wie nichts vor dir.

Ach, wie gar nichts sind alle Menschen, die doch so sicher leben.

Sie gehen daher wie ein Schemen, und

Un rèquiem alemany, op. 45

Benaurats els qui ploren perquè ells rebran consol.

Els qui amb penes sembren, amb alegria cullen; i tot plorant caminen quan sembren grana nova, però tornen joiosos portant ufanes garbes.

Que tota carn és com el fenc i tot l'esclat del món és passatger com flor d'herba.

I l'herba s'asseca i les flors cauen marcides.

Tingueu esperança, oh germans meus, fins que vindrà el Senyor; com el pagès espera de la terra amorosa el seu fruit, bo i demanant que la pluja –la matinera o la tardana– li doni l'aigua.

Mes la paraula de Déu resta eternament.

Redimits els fills de Déu tornaran contents a Terra Santa amb cants alegres; joia, eterna joia, tindran sempre dintre seu. Goig i alegria, joia i benaurança!

I plors i penes enllà fugin!

Oh! Feu-me, Senyor, que conegui quan vindrà la mort, quan deixaré la terra, quan tornaré a Vós.

Déu meu, als meus dies heu dat durada molt breu; res la vida no és enfront de Vós.

Tot home que batega no és res més que vanitat;

i l'home viu com una ombra i són

machen ihnen viel vergebliche Unruhe; sie sammeln und wissen nicht wer es kriegen wird.

Nun, Herr, wes soll ich mich trösten? Ich hoffe auf dich.

Der Gerechten Seelen sind in Gottes Hand und keine Qual rühret sie an.

Psalm 38, 5-8; Weisheit Salomos 3, 1

IV

Wie lieblich sind deine Wohnungen, Herr Zebaoth!

Meine Seele verlangt und sehnet sich nach den Vorhöfen des Herrn; mein Leib und Seele freuen sich in dem lebendigen Gott. Wohl denen, die in deinem Hause wohnen, die loben dich immerdar.

Psalm 83, 2, 3 und 5

V

Ihr habt nun Traurigkeit; aber ich will euch wieder sehen und eurer Herz soll sich freuen und eure Freude soll niemand von euch nehmen.

Sehet mich an: Ich habe eine kleine Zeit. Mühe und Arbeit gehabt und habe grossen Trost gefunden.

Ich will euch trösten, wie einen seine Mutter tröstet.

Johannes 16, 22; Jesaja 66, 13; Jesus Sirach 51, 35

VI

Demn wir haben hie keine bleibende Statt, sondern die zukünftige suchen wir. Siehe, ich sage euch ein Geheimnis: wir werden nicht alle entschlafen, wir werden aber alle verwandelt werden; und dasselbige plötzlich, in einem Augenblick, zu der Zeit der letzten Posaune.

Demn es wird die Posaune schallen, und die Toten werden auferstehen unverweslich, und wir werden verwandelt werden.

Dann wird erfüllet werden Das Wort,

en va totes les seves feixugues cuites i apila bo i ignorant qui se'n gaudirà.

Senyor! Doncs, ara, què espero? Jo espero en Vós.

L'esperit dels justos és en vostres mans i cap flagell no els colpirà.

La vostra casa com és plaent, oh Rei dels cels, Déu omnipotent.

Vostres atris, Senyor, són el nostre goig, l'ànima tota es deleix, de joia exulta l'esperit i canta sempre al bon Déu. Benaurats els qui habiten vostres cases i us lloen eternament.

Tots vosaltres ploreu, però jo us dic que tornaré i us donaré alegria, i que mai més vostra joia no heu de perdre. Oh! Mireu-me: com són de grans el meu sofrir i el meu penar i els meus treballs!

I això no obstant, trobo consol.

Com una mare, així us daré consol amorós.

No tenim aquí, no, la ciutat permanent, sinó que tots cerquem la del demà.

Ara us diré el més gran misteri: nosaltres no morirem mai! Mes sí que, de debò, tots serem transformats; bastaran breus moments, sols el temps de tancar els ulls i de les darreres trompetes. Puix que quan sonaran les trompetes, tots els morts ressuscitaran incorruptes i nosaltres serem transformats.

I la profecia, ben cert, ja s'haurà complert.

das geschrieben steht: Der Tot ist verschlungen in den Sieg. Tod, wo ist dein Stachel? Hölle, wo ist dein Sieg? Herr, du bist würdig zu nehmen Preis und Ehre und Kraft, denn du hast alle Dinge geschaffen, und durch deinen Willen haben sie das Wesen und sind geschaffen.

Hebräer, 13, 14; Korinther 15, 51 und 52, 54 und 55; Offenbarung Johannes 4, 11

VII

Selig sind die Toten, die in dem Herrn sterben von nun an. Ja der Geist spricht, dass sie ruhen von ihrer Arbeit; denn ihre Werke folgen ihnen nach.

Adaptació catalana d'Artur i Oriol Martorell

La mort ha caigut per sempre més. Mort! Ja no ens pots vèncer! Has perdut tot poder. No! No venceràs! A Vós, Senyor, tota glòria, lloança i honor. Vós, creador de totes les coses, del no-res, omnipotent, oh meravella!, les heu creades.

Benaurats els morts que en el Senyor reposen des d'ara. L'Esperit diu: Dels seus treballs tots ells reposin; les seves obres els precediran. Benaurats els morts que en el Senyor reposen. Benaurats.

Aquell any...

1869

Música

La versió completa d'Un rèquiem alemany de Johannes Brahms s'estrena a la Gewandhaus de Leipzig, amb l'Orquestra i el Cor de la Gewandhaus, els solistes vocals Emilie Bellingrath-Wagner i Franz Krückl, i sota la direcció de Carl Reinecke.

Història

S'inaugura el canal de Suez, que uneix el Mar Mediterrani i el Mar Roig, esdeveniment de gran importància per al comerç mundial. El responsable del projecte és l'enginyer francès Ferdinand de Lesseps. En aquell moment el canal feia 162,2 quilòmetres de longitud.

Art

Claude Monet i Pierre-Auguste Renoir pinten *Bain à la Grenouillère* (Bany a la Grenouillère) i *La Grenouillère*, respectivament. Dos quadres d'estil impressionista basats en un mateix motiu: una zona de banys proper al riu Sena, freqüentada per la petita burgesia de París.

Cultura

Lev Tolstoi publica *Guerra i pau*, la seva novel·la més important i una de les obres més emblemàtiques de la literatura russa. L'escriptor rus hi explica una part de la història del seu país, les guerres napoleòniques, mitjançant les vivències d'un seguit de personatges.

Ciència

El científic i astrònom Sir Joseph Norman Lockyer funda la revista britànica «Nature», un setmanari que amb el pas dels anys es convertirà en una de les publicacions de referència del món científic.

1904

Jean Sibelius estrena el seu *Concert per a violí i orquestra* a Hèlsinki, amb Viktor Novacek com a solista i amb direcció del mateix compositor. Posteriorment Sibelius revisà l'obra i n'estrenà una nova versió l'any següent a Berlín.

El Regne Unit i França signen el que es coneix com a Entente Cordiale, un tractat de no-agressió que regula l'expansió colonial i que inaugura un període de pau entre els dos països després de segles de lluites i que s'ha mantingut vigent fins avui.

Finalitza la construcció del Parlament de Budapest. Dissenyat en estil neogòtic per Imre Steindl, està situat a la riba del Danubi. És l'edifici més gran d'Hongria i una de les icones d'aquell país.

S'estrena a Londres *Peter Pan, or the boy who wouldn't grow up* (Peter Pan o el nen que no volia créixer), del novel·lista i dramaturg escocès James Matthew Barrie.

S'inaugura l'Observatori Fabra de Barcelona, gràcies al llegat de Camil Fabra i Fontanills, marquès d'Alélla, empresari tèxtil i polític. És un dels observatoris astronòmics en actiu més antics del món.

Biografies

Leonidas Kavakos, violí

Nascut i criat a Atenes en una família de músics, va estudiar al Conservatori hel·lè amb Stelios Kafantaris, un dels tres principals mentors de la seva vida, juntament amb Josef Gingold i Ferenc Rados. Als 21 anys ja havia guanyat tres concursos importants: Sibelius (1985), Paganini i Naumburg (1988). Aquests èxits el portaren a fer el primer enregistrament de la versió primitiva del *Concert per a violí* (1903-1904) de Sibelius.

Ha desenvolupat una estreta relació amb les principals orquestres i directors, com la Filharmònica de Viena (Eschenbach, Chailly), Filharmònica de Berlín (Rattle), Concertgebouw d'Amsterdam (Jansons, Gatti), London Symphony (Gergiev, Rattle) i Gewandhaus de Leipzig (Chailly). I també té una relació especial amb la Dresdner Staatskapelle, Filharmònica de Munic, Simfònica de la Ràdio de Baviera, Budapest Festival Orchestra, Orchestre de París, etc., i als Estats Units amb les orquestres de Nova York, Boston, Chicago i Los Angeles. Ha estat artista en residència de l'Orquestra del Concertgebouw d'Amsterdam i de l'Orquestra Nacional de Washington. També du a terme una notable activitat com a director amb les simfòniques de Londres, Boston, Viena, de Radio France, etc.

Ha enregistrat per a Decca Classics la integral de les *Sonates* de Beethoven juntament amb E. Pace (Premi Instrumentista de l'Any i Echo Klassik 2013), el *Concert* de Brahms amb la Gewandhaus Orchester i Chailly, i la integral de les *Sonates* de Brahms amb Y. Wang. Anteriorment havia gravat per a Sony Classical, com a solista i director, la integral dels *Concerts* de Mozart amb la Camerata de Salzburg.

Kavakos s'ha mantingut sempre molt arrelat al seu país. Els darrers quinze anys ha impulsat un festival de música de cambra al Megaron d'Atenes.

Leonidas Kavakos toca un "Abergavenny" Stradivarius de 1724 i té un violí modern fet per F. Leonhard, S. P. Greiner, E. Haahti i D. Bagué.

Miah Persson, soprano

La soprano sueca ha estat reconeguda internacionalment, tant com a recitalista i artista de concert com en l'escena operística. Després d'actuar en el Festival de Salzburg el 2003 amb la Filharmònica de Viena i Pierre Boulez, va fer el debut operístic l'any següent com a Sophie (*Der Rosenkavalier*) sota la direcció de Semyon Bychkov. Va retornar a Salzburg amb gran èxit per interpretar Sifare (*Mitridate*) amb Marc Minkowski. La temporada 2005-06 va ser aclamada al Covent Garden de Londres com a Susanna (*Le nozze di Figaro*) i va cantar Fiordiligi (*Così fan tutte*) al Festival de Glyndebourne el 2006. Més tard va debutar a l'Òpera de San Francisco com a Sophie (*Der Rosenkavalier*), un rol que també va cantar el 2009 en el seu debut al Metropolitan de Nova York.

Amb un repertori que va de Mozart a Britten i Stravinsky, durant la seva intensa carrera ha actuat a les òperes de París, Viena, La Scala de Milà, Munic, Metropolitan de Nova York, Festival d'Ais de Provença, Staatsoper de Berlín, La Monnaie de Brussel·les, Doelen Hall de Rotterdam, New Zealand Festival, Théâtre des Champs Elysées, Opera du Rhin d'Estrasburg, New National Theatre de Tòquio, Theater an der Wien i al Gran Teatre del Liceu (*L'incoronazione di Poppea*, enregistrada en viu per Opus Arte).

En concert ha cantat, entre d'altres, amb la Chicago Symphony, Bayerisches Rundfunk de Munic, Accademia Santa Cecilia de Roma, Orquesta Simón Bolívar, Orquestra de la Ràdio Sueca, Philharmonie, Los Angeles Philharmonic i BBC Symphony, amb directors com R. Jacobs, Sir C. Davis, V. Ashkenazy, D. Barenboim, I. Bolton, A. Pappano, P. Boulez, I. Fischer, Sir J. E. Gardiner, N. Harnoncourt, Ph. Herreweghe, G. Dudamel, M. Jansons, V. Jurowski, D. Harding, M. Minkowski...

Dietrich Henschel, baríton

El repertori del baríton alemany abraça des dels inicis de l'òpera barroca fins a les obres contemporànies. Va debutar a la Biennal de Munic en el rol principal de l'òpera *Le precepteur* de Michael Reverdy. També ha interpretat a l'Òpera de Kiel *L'Orfeo* de Monteverdi, els rols mozartians de la seva corda, *Pelléas et Mélisande* i *El príncep d'Homburg* de Henze.

La seva carrera internacional va començar amb el *Doktor Faust* de Busoni a Lió i *El príncep d'Homburg* de Henze a la Deutsche Oper de Berlín. Cal destacar les seves interpretacions de *Tannhäuser* (Wolfram), *Il ritorno d'Ulisse in patria*, *Don Giovanni*, *Els mestres cantaires* (Beckmesser), *Wozzeck* i *The rake's progress* (Nick Shadow). Com a compromisos recents ha tingut *Oedipus* d'Enescu a La Monnaie de Brussel·les i *Orest* de Manfred Trojahn a la Nederlandse Opera.

Ha fet molts enregistraments com a liederista i cantant d'oratori, amb directors de la categoria de Gardiner, Harnoncourt o Herreweghe. A més de cantant, també és pianista i director d'orquestra, i ha explorat la intersecció entre música, teatre i mitjans audiovisuals. El 2010 va interpretar una versió escenificada d'*El cant del cigne* de Schubert a La Monnaie de Brussel·les, Theater an der Wien i a la Komische Oper de Berlín. En el seu projecte més ambiciós, protagonitzarà *Irrsal-Forbidden Prayers*, una pel·lícula de Clara Pons que explora les ramificacions de l'amor, la culpa i el sacrifici en les cançons d'Hugo Wolf sobre poemes d'Eduard Mörike.

Per al segell discogràfic belga Evil Penguin Classics ha enregistrat la integral dels *Wunderhorn Lieder* de Mahler, juntament amb el pianista Boris Berezovsky.

Orfeó Català

És un dels cors amateurs de referència del país, fundat l'any 1891 per Lluís Millet i Amadeu Vives per difondre el repertori coral català i universal i vetllar per l'excel·lència artística de les seves interpretacions. Aquests valors n'han marcat la trajectòria fins a l'actualitat. Té la seu al Palau de la Música Catalana, construït entre el 1905 i el 1908 i declarat Patrimoni Mundial per la UNESCO. Al llarg de la seva història l'Orfeó ha interpretat les obres més representatives del repertori coral i ha protagonitzat primeres audicions al nostre país d'obres importants, com la *Missa en Si menor* de Bach o *Les estacions* de Haydn. Ha estat dirigit per primeres batutes del panorama internacional, com R. Strauss, C. Saint-Saëns, P. Casals, Z. Mehta, F. Brüggen, M. Rostropóvitx, Ch. Dutoit, L. Maazel o G. Dudamel, entre d'altres. Des del 1998 Josep Vila i Casañas n'és el director titular. El juny de 2013 l'Orfeó Català va oferir els *Gurrelieder* de Schönberg a la Konzerthaus de Viena, al costat de la Wiener Singakademie, sota la direcció de Kent Nagano, i l'1 de juliol va interpretar el *Requiem* de Gabriel Fauré amb l'Orquestra Filharmònica de Berlín sota la direcció de Sir Simon Rattle al Palau de la Música Catalana. El febrer de 2014 va oferir un concert a la sala Gulbenkian de Lisboa amb motiu de la seva reinauguració; el gener de 2015 va actuar al Palau de la Música Catalana amb l'Orquestra Sinfònica Simón Bolívar de Venezuela, sota la direcció de Gustavo Dudamel, i el mes de juliol passat va debutar sota la batuta de Daniel Barenboim al costat de l'Staatskapelle Berlin per interpretar les *Quattro pezzi sacri* de Verdi en el cicle Palau 100. La presència internacional més recent de l'Orfeó Català va ser l'abril de 2015, en el concert al Royal Festival Hall de Londres actuant al costat de la London Philharmonic Orchestra i el London Philharmonic Choir, sota la direcció de Tomáš Netopil, per interpretar la *Missa glagolítica* de Leoš Janáček. També a Londres va actuar en solitari en un concert de música coral al Cadogan Hall, en el marc del festival Choral at Cadogan!

Cor de Cambra del Palau de la Música Catalana

És un dels cors professionals més prestigiosos de l'Estat espanyol. Va ser creat per l'Orfeó Català l'any 1990 amb la missió de difondre la música coral universal, promoure la recuperació del patrimoni musical català i fomentar la nova creació. Jordi Casas i Bayer en fou el director durant els primers 21 anys. Des del setembre de 2011, Josep Vila i Casañas n'és el director titular. La seva versatilitat artística ha estat sempre un dels valors més aplaudits. El seu repertori inclou autors de moltes èpoques, des del Renaixement fins al segle XXI, i abasta formats com la música *a cappella* i les obres corals-orquestrals i operístiques, essent l'estrena d'obres de compositors actuals una de les seves prioritats. Les seves versions li van valer el Premi Nacional de Música de la Generalitat de Catalunya i el portaren, ben aviat, a col·laborar amb prestigioses orquestres nacionals i internacionals. La qualitat de cadascun dels components, als quals s'exigeix un alt nivell vocal i artístic, aporta al grup un potencial que li ha permès de travessar fronteres i esdevenir un referent internacional. Ha estat dirigit per grans mestres, com R. Alessandrini, R. Jacobs, J. López Cobos, M. Minkowski, K. Nagano, J. Pons, S. Rattle, J. Ch. Spinosi, G. Dudamel i D. Barenboim. Des de l'any 2010, la formació és membre de The European Network for Professional Chamber Choirs (TENSO). Ha enregistrat per a diversos segells discogràfics, ràdios i televisions. Aquesta temporada, el Cor ha protagonitzat una gira amb l'*Oratori de Nadal* de Bach amb Les Talens Lyriques, dirigits per Christophe Rousset, i ha debutat amb l'Orfeó Català al Royal Festival Hall de Londres, actuant al costat de la London Philharmonic Orchestra, sota la direcció de Tomáš Netopil, per interpretar la *Missa glagolítica* de Leoš Janáček. El 29 d'agost passat va actuar a la catedral de Bremen St. Petri Dom en la inauguració del Musikfest de Bremen.

London Philharmonic Orchestra

És una de les orquestres més destacades del Regne Unit i de tot el món, que es distingeix per la seva versatilitat, ja que a més d'oferir els concerts de música clàssica, ha enregistrat bandes sonores de nombroses pel·lícules (entre les quals, la trilogia d'*El senyor dels anells*) i el 2005 va crear un segell discogràfic propi. També atrau els londinencs amb els seus programes educatius i socials.

Va ser fundada per Sir Thomas Beecham el 1932 i ha estat dirigida per grans batutes, com Sir Adrian Boult, Bernard Haitink, Sir Georg Solti, Klaus Tennstedt i Kurt Masur. Actualment Vladimir Jurowski n'és el director titular i, des del setembre de 2015, Andrés Orozco-Estrada el principal director convidat.

Des del 1951 ha tocat al Royal Festival Hall del Southbank Centre, del qual és orquestra en residència des del 1992, i les seves actuacions la projecten per tot el Regne Unit. Durant els darrers cinquanta anys ha estat així mateix orquestra en residència del Festival de Glyndebourne. Fa gires de concerts, aquesta temporada per Espanya, Alemanya i Bèlgica, a més d'un concert al Concertgebouw d'Amsterdam. L'estiu del 2012 va oferir un concert al riu Tàmesi per celebrar l'aniversari de la reina d'Anglaterra.

La London Philharmonic té una ambiciosa programació de concerts, que inclou activitats per als joves, amb els BrightSparks Schools' Concerts, i els Concerts Familiars, FUNharmonics. L'interès per estar al dia en el món digital i les xarxes socials l'ha fet arribar a gent d'arreu: els seus enregistraments estan disponibles en *iTunes*, així com als seus canals de Youtube i en els seus *podcasts*, a més de mantenir al dia els seus seguidors per Facebook i Twitter.

Vladimir Jurowski, director

Nascut a Moscou i fill del director Mikhaïl Jurowski, es formà musicalment al Conservatori de Moscou. El 1990 es traslladà a Alemanya per continuar els estudis a les escoles superiors de Dresden i Berlín com a alumne de Rolf Reuter i Semion Skigin. El 1995 va debutar internacionalment en el Festival de Wexford, on dirigí *Nit de maig* de Rimski-Kórsakov, i al Covent Garden de Londres amb *Nabucco*. Entre els anys 1996 i 2001 va ser primer director a la Komische Oper de Berlín.

Des del 1997 ha actuat com a director convidat a la Royal Opera Covent Garden, La Fenice de Venècia, Bastille de París, La Monnaie de Brussel·les, Maggio Musicale Fiorentino, festivals de Pesaro i Edimburg, Semperoper de Dresden i Teatro Comunale de Bolonya (on va ser principal director convidat del 2000 al 2003). El 1999 va debutar al Metropolitan de Nova York amb *Rigoletto*.

L'any 2001 assumí la plaça de director titular del Festival de Glyndebourne i el 2007 la de principal director convidat de la London Philharmonic, de la qual és titular des del 2007. És artista principal de l'orquestra The Age of Enlightenment i director artístic de la Simfònica Acadèmica de l'Estat Rus.

Ha estat al capdavant de les orquestres més prestigioses: filharmòniques de Berlín, Oslo, Rotterdam, Los Angeles i Filadèlfia, Royal Concertgebouw, Gewandhaus de Leipzig, Simfònica de la Ràdio de Baviera, Staatskapelle de Dresden i Simfònica de Boston. La temporada 2014-15 va tornar a les orquestres de Nova York, Boston, Amsterdam i Filadèlfia i ha estat de gira amb The Age of Enlightenment.

En l'escena operística, ha dirigit *Jenüfa*, *La dama de piques* i *Hänsel und Gretel* al Metropolitan; *Parsifal* i *Wozzeck* a l'Òpera Nacional Gal·lesa; *Guerra i pau* a l'Òpera de París, i *Ievgueni Onieguin* a La Scala, com també, entre d'altres, *La flauta màgica*, *Don Giovanni*, *Falstaff*, *Tristany i Isolda*, *Els mestres cantaires* i *L'amor i els altres dimonis* de Peter Eötvös a l'Òpera de Glyndebourne. Projectes recents inclouen noves produccions d'*Ariadne auf Naxos* i *La petita guineu astuta* a Glyndebourne, *La dona sense ombra* al Metropolitan, *Moses und Aron* a l'Òpera de Berlín i *Rusland* i *Ludmila* al Bolxoi de Moscou.

Els seus treballs discogràfics inclouen la cantata *Exili* de Giya Kancheli (ECM, 1994), *L'estrella del nord* de Meyerbeer (Naxos-Marco Polo, 1996), *Werther* de Massenet (BMG, 1999), enregistraments en viu d'obres de Rachmàinov, Turnage, Txaikovski, Britten i Xostakóvitx per al segell de la Filharmònica de Londres i *Noces al monestir* de Prokófiev per al segell de la Glyndebourne Opera. Amb l'Orquestra Nacional Russa ha gravat obres de Prokófiev, Xostakóvitx, Txaikovski i Stravinsky.

També ha editat produccions en DVD des de Glyndebourne (*La Cenerentola*, *Die Fledermaus*, *Gianni Schicchi*, etc.) i des del Metropolitan de Nova York (*Hänsel und Gretel*), a més del seu primer concert com a director titular de la Filharmònica de Londres, amb obres de Wagner, Berg i Mahler.

Propers concerts al Palau

Tardes al Palau

Sala de Concerts

DIMARTS, 13.10.2015 - 19.00 h

Coblà Sant Jordi-Ciutat de Barcelona
Marcel Sabaté, director

Sardanes d'Enric Morera: *Catalunya, Girona, La meua alzina, Sardana de les monges, La plaça del Sol, El meu barco, Gracieta, L'Empordà...*

Preus: 12 i 15 euros

Intèrprets Catalans

Petit Palau

DIMARTS, 20.10.15 - 20.30 h

Marta Mathéu, soprano
Francisco Poyato, piano

E. Granados: *Tonadillas*
E. Granados: *Canciones amatorias (al estilo antiguo)*
M. de Falla: *Álbum de juventud* (selecció)
A. Vives: *Canciones epigramáticas* (selecció)
J. Turina: *Poema en forma de canciones*

Preu: 10 euros

ECHO Rising Stars

Petit Palau

DIMECRES, 21.10.15 - 20.30 h

Trio Catch
Boglárka Pecze, clarinet
Eva Boesch, violoncel
Sun-Young Nam, piano

J. Brahms: *Trio en La menor, op. 114*
H. Lachenmann: *Allegro sostenuto*

Preu: 13 euros

Tardes al Palau

Sala de Concerts

DIJOURS, 22.10.15 - 19.00 h

Orquesta Sinfónica Juvenil de Caracas
Dietrich Paredes, director

I. Carreño: *Suite margariteña*
I. Stravinsky: *L'ocell de foc* (suite)
D. Xostakóvitx: *Simfonia núm. 5, en Re menor, op. 47*

Preus: 20 i 30 euros